

Gezi olaylarının psikososyal tahlili

Prof. Dr. Medaim Yanık

Tıp eğitimini İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi'nde, psikiyatri uzmanlığını Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde tamamladı. 2000-2005 yılları arasında Harran Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Anabilim Dalı'nda öğretim üyesi olarak görev yaptı. 2005'te ruh sağlığı ve hastalıkları alanında doçent unvanını aldı. 2005-2009 arasında Bakırköy Mazhar Osman Ruh ve Sinir Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ndeki klinik şefi ve başhekim olarak çalıştı. 2009'dan beri İstanbul Şehir Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nde öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır.

Bu yazıda, Gezi Parkı etrafında yaşananları bütüncül bir perspektifte anlamaya çalışacağım. Bütüncül bir anlama için, önce sorular soracağım. En sonunda ise cevaplarımı birbirine bağlayarak toplam bir "anlama senaryosu" oluşturmaya çalışacağım.

Önce sorularımı sorayım:

1. Gezi Parkı olayları kendiliğinden gelişen doğal bir tepki mi, planlı mı?
2. Plan varsa, planın sahipleri içeriden mi, dışarıdan mı?
3. Sürecin esas yönetici beyinleri kimler?
4. Protestolara katılanlar kimler?
5. Eylem modelinin kökenleri nereden geliyor?
6. Eylem süreçlerine uluslararası güçlerin tavırları nasıl anlaşılmalı?
7. Hükümetin tavrı ve geliştirdikleri karşı tepkileri nasıl değerlendirmek gerekir?
8. Eylem sürecine, toplumun büyük kesimini oluşturan dindar halk kitleleri ve bunların elitleri nasıl tepki gösterdi?
9. Eylemler amacına ulaştı mı? Süreç bitti mi, devamı var mı?

Şimdi bu sorulara, kendi cevaplarımı vereyim:

1. Gezi Parkı olayları kendiliğinden gelişen doğal bir tepki mi, planlı mı?

Gezi Parkı olayları, bir anda ve kendiliğinden gelişen olaylar değildir. Başlangıcı

itibariyle planlanmıştır. Yani sürecin yönetici aktörleri, sahipleri vardır. Sürecin başlangıcı, ağaçların kesimi ve çevrecilerin çadır kurması değildir. Bu sebeple de olayları, ağaç kesilmesi protestosu yapan, çevreci masum gençlere aşırı şiddet uygulanması şeklinde anlama biçimi yanlıştır. Gezi Parkı'nda ağaç kesilmesi, "meydan işgali" yapmak ve kitleselleşmek isteyen kişilere, istedikleri fırsatı vermiştir. Yani çadır yıkma dönemi, sürecin başlangıcı değil, ateşlenme ve kitleselleşme dönemidir.

2. Plan varsa, planın sahipleri içeriden mi, dışarıdan mı?

Eylemlerin yürütücü beyinleri Türkiye içinde ama Otpor vb. uluslararası devrim planları yapan kuruluşlarla ilişki halindedir. (Otpor, 1998-2003 yılları arasında Sırbistan'da Slobodan Miloseviç rejimine karşı başlamış pasif direniş eylemi gerçekleştiren bir gençlik hareketidir.) Bu hal, bu kişileri dışarının ajanı yapmaz, ama sürecin tamamen "yerli" olmadığını da gösterir. Yapmaya çalıştıkları iş, hem kendi idealleri, hem de Batı'nın idealleri ile uyumludur.

Bu hal, dünyada sol ve Marksist hareketlerin yayıldığı, her ülkede bu hareketlerden etkilenip içeride sol bir devrim yapan kişilerin haline benziyor. 2010'lu yılların isyan modeli; şiddet içermeyen yöntemlerin kullanıldığı, büyük kitlelerle meydanların işgalini hedefleyen, yöntemleri Gene Sharp ve diğer akademisyenlerin tanımladığı içerikten alan bir modeldir. Bu model, önce Doğu Avrupa'da "kadife devrimler"

de, sonrasında "Arap Baharı" sürecinde uygulandı. "Wall-Street İşgali" de bu eylem biçiminin örneklerinden biridir. Son olarak da Türkiye ve Brezilya'da uygulandı. Türkiye'deki siyasal partiler dışında hareket eden ve kendilerini sol ve liberal olarak tanımlayan elitler, bu yeni yöntemi eğitimini alarak Türkiye'ye uyguladılar. Yani bu yöntem dışarıda satılıyordu, bizimkiler gönüllü olarak ithal ettiler.

3. Sürecin esas yönetici beyinleri kimler?

Sürecin esas sahibi, liberal sol akademisyenler, entelektüeller ve aktivistlerdir. Yani ulusalcılar ve radikal sol örgütler, eylemin sonradan eklenen bileşenleri. Bu anlaşılabilir bir durum. Çünkü yeni yöntem ile liberal sol akademisyen ve entelektüellerin profili uyumlu. Süreci başlatan liberal sol olmasına rağmen, radikal sol örgütler ve ulusalcılar da eylemlere eklemelendi. Bu iki kesim hem kitleselleşmeyi ve polise direnci sağlarken, aynı zamanda eylemin sonunu hazırladılar. Çünkü bu yeni yöntemde şiddet kullanılmaması ve tüm toplumsal kesimleri içerleyecek stratejiler uygulanması gerektiriyordu. Radikal sol sürece girince, bildiğini yaptı ve şiddet pratikleri uyguladı. Ulusalcılar ise söylem ve pratikleri ile dindarların korkularını harekete geçirdiler ve karşı cephenin oluşmasına katkı sağladılar. Yani ulusalcılar, "içerme stratejisini" engellediler. Sonuç olarak, eylemlerin başlatıcısı liberal sol akademisyenler ve entelektüeller/aktivistler olmasına rağmen, süreci istedikleri gibi kontrol edemediler. Hatta çoğu zaman kontrolü

kaybettiler. Bu dönemlerde, radikal sol örgütler ve ulusalcılar, eylem sürecine damgalarını vurdular.

4. Protestolara katılanlar kimlerdir?

Eylem sürecinin çekirdek kadrosu liberal solun harekete geçirdiği, bir parti veya illegal örgüte bağlı olmayan kişilerden oluşuyor. Bunlar, üniversitelerde akademik çevreler, basın veya sanat dünyasındaki liberal sol entelektüeller, çevreci ve meslek örgütlerin mensupları. Radikal sol örgütler ve Ulusalcılar eylemlere sonradan eklendi. CHP'nin parti olarak eylem sürecini desteklemesi de, partililerin bir kısmının meydana toplanmasına sebep oldu. Radikal sol örgütler, Ulusalcılar ve CHP içinde bulunan ve birincil kimliğini Alevi olarak tanımlayanlar da sürecin önemli bir parçası oldular. Aslında küçük bir grup olan, fakat söylem gücü olan antikapitalist Müslümanlar da sürecin bir parçası oldu.

Eylem romantizmi oluştuğunda ise, normalde bu türden kitle gösterilerinde bulunma alışkanlığı olmayan bireyler de sürece dahil oldu. Polis gazından sonra ise, gaz yemenin psikolojik etkisi ve önemli bir olayın parçası olmak, kendi başına bireyleri Taksim'e çeken bir unsura dönüştü. Çok sayıda, farklı nitelikteki bireyler de eyleme katılmış oldu. Sonuç olarak, Taksim Meydanı'nı işgal eden topluluk, bir koalisyondan ibaret.

5. Eylem modelinin kökenleri nereden geliyor?

Gezi Parkı eylemlerinin modelinin orijinal teorisi, diktatörlükleri yıkmaya yönelik geliştirilmişti. En önemli teorisyenlerinden biri olan siyaset bilimi profesörü Gene Sharp, modelin temel özelliğini, şiddete dayanmayan sivil mücadele olarak tanımlıyor. Bu model, önce Doğu Avrupa'da "Kadife Devrimler" sürecinde kullanıldı. Bu dönemde oluşturulan pratik bilgi Otpor üzerinden dünyanın başka bölgelerine pazarlanmaya başlandı. Otpor, kendi yaptığı işi "revolution business" yani devrim ticareti olarak tanımlıyor. Yani, iktidarları devirmek isteyenlere, bu işi nasıl yapacaklarının eğitimini veriyorlar. Bu kuruluş Arap Baharı sürecinde, bölgeden kişilere eğitim ve stratejik destek verdiği biliniyor. Gezi Parkı olaylarını organize eden, çekirdek ekip bu kuruluşla işbirliği içinde.

Bu yeni modelin en gelişmiş versiyonunun üç unsuru var: Birincisi, silahın kullanılmaması ve açık şiddet görünümü verilmemesi. İkincisi, sosyal medyanın aktif, gerekirse de manipulatif kullanımı. Üçüncüsü ise "meydan işgali siyaseti".

Sosyalist ve Marksist devrim girişimleri silah üzerine dayanıyordu. Bu yöntemde silah kullanmak, yöntemin özüne ters. Aslında polise saldırı, araç yakma, cam çerçeve indirme de eylemin özünde yok. Hatta eylemin teorisi, eylemlilik sürecinin eğlenceye çevrilmesini istiyor. Örneğin

Gezi Parkı eylemcileri nihai kertede başarısız oldu. Bu başarısızlığın önemli nedenlerinden biri, Gezi Parkı'nın kitleleşmesini sağlayan CHP, radikal Alevi ve Ulusalcı grupların, karşıtlarını da harekete geçirmesi oldu. Dindar kitleler ve elitlerinin örneğin 28 Şubat Sürecinden kalan hafızaları henüz tazeydi ve bu hafıza hızla politik bir bilinç dönerek Gezi Parkı taraftarlarının karşısına geçti.

işgal edilen meydanda konserlerin verilmesini, yoga yapılmasını, dans edilmesini, eylem yerinin çekici bir karnavala dönüştürülmesini istiyor. Yapılacak veya yapılmayacakların listesi Gene Sharp'ın kitabında var. Gezi eylemleri sürecinde, bu eylem menüsünün birçok örneğini gördük. Fakat Gezi Parkı sürecinde, bu eylem tarzına alışık olmayan öfkeli sol örgütler ve Ulusalıcılar bu kuralları çiğnedi ve bir şekilde eylemin başarısızlığına sebep oldular. Eylemin esas beyni, liberal sol akademisyen ve entelektüeller bu aşamada sürecin kontrollerini kaybettiler.

Kitlesele gösterilerin hem organizasyonunun hem de psikolojisinin sosyal medya üzerinden oluşturulması, Arap Baharı ile birlikte artık yeni bir gerçeklik. Bu konu çok tartışıldı. Ufak bir noktaya değineceğim. Eylem sürecinde sosyal medyada birçok yalan haber oluşturulup dolaşıma sokuldu. Aslında bu yalan haberleri oluşturanlara yalancı demek yetersiz bir tanımlama. Çünkü bizzat yöntemin kendisi, kitleleri galeyana geçirecek, kurgu mesajların oluşturulmasını hoş görüyor. Yani özel hayatında yalan söylemeyen kişiler, bu süreçte sistematik

yalan haber oluşturmadan rahatsızlık duymadılar.

Bu yeni eylem tarzının üçüncü ayağı ise, "meydan işgali siyaseti". Şehrin en önemli meydanı on binlerce, mümkünse yüz binlerce kişi tarafından kalıcı olarak işgal ediliyor. Gezi Parkı eylemcileri de bu sebeple Taksim'i kalıcı işgal etmek istediler. Bunu da yaklaşık 10-15 gün başardılar. Fakat daha uzun kalmayı beceremediler.

6. Eylem süreçlerine uluslararası güçlerin tavırları nasıl anlaşılmalı?

Hem Avrupa Birliği hem de Amerika'nın Gezi Parkı olayları sırasında sırf insani veya demokratik standartlar üzerinden davranış geliştirmediği açık. Böyle olsaydı aynı tavrı Mısır'daki darbe girişimine karşı da yaparlardı. Özellikle Almanya ve İngiltere Gezi Parkı olayları sırasında hükümeti stratejik olarak sıkıştırmayı amaçlayan hamleler yaptılar. ABD, İngiltere ve Almanya'nın Gezi Parkı'na yönelik açıklamalarını insanlık

idealleri veya demokratik standartlar adına yaptıklarını düşünmek safliktir. Türkiye'nin dış politikasında iddia sahibi bir ülke haline gelmesi ve kendi oyununu kurmaya çalışmasının, bu ülkeleri uzun zamandan beri rahatsız ettiği bilinmekte. Gezi Parkı süreci onlara hükümeti ve özellikle Erdoğan'ı zayıflatma için hamle fırsatı verdi. Onlar da bu imkânı pervasızca kullandı.

CNN ve Reuters gibi uluslararası basın Gezi Parkı'na yönelik bu denli ilgisini, haberciliğe ilgi ile izah etmek yetersiz kalır. Farklı ülkelerde bu yeni yöntemle hükümet değiştiren gruplar, bu yayın organları ile de ilişki içinde. Bir nevi, bir sonraki olay yerini bu kuruluşlara bildiriyorlar ve bu basın kuruluşları da önceden hazırlıklarını yaparak üzerine düşen vazifeleri yapıyorlar.

7. Hükümetin tavrı ve geliştirdikleri karşı tepkileri nasıl değerlendirmek gerekir?

Hükümet ve polis teşkilatı konvansiyonel muhalefet biçimine oldukça alışık ve deneyimli. Konvansiyonelden kastım, siyasal partilerin ve radikal sol örgütlerin muhalefet tarzı. Gezi olaylarını önceki olaylardan ayıran iki önemli fark var: Birincisi kullandığı yeni yöntem. İkincisi de, olayları yönetenlerin yeni aktörler olması. Sivil protesto, sosyal medyanın kullanımı ve meydan işgali siyasetinden oluşan bu yeni yöntem Türkiye için yeni. Hem hükümetin siyasal liderleri hem de polis şefleri bu yöntemle alışık değiller. Eylemleri yöneten liberal sol, akademisyen, entelektüel ve aktivistler de aktör olarak yeniler. Bu yeni aktörler daha birikimli, dış dünyaya daha fazla etkileşim içinde, daha fazla strateji üretebilme kapasitesine sahipler. Protestocuların elinde, bu yeni yöntemin son 50-60 yılda oluşan akademik desteği, son 10 yılda oluşmuş eylem pratiklerinin tecrübesi var. Üstelik bu tecrübeler, Gezi Parkı eylemcilerinin beyin takımına öğretildi. Hükümetin ise bu yeni eylem tarzını nasıl ele alacağına yönelik teorik ve pratik tecrübesi yoktu. Bu sebeple de hükümetin süreci yönetebilmesi zor oldu.

8. Eylem sürecine, toplumun büyük kesimini oluşturan dindar halk kitleleri ve bunların elitleri nasıl tepki gösterdi?

Gezi Parkı eylemcileri nihai kertede başarısız oldu. Bu başarısızlığın üç temel nedeni var: Birincisi, bu yeni yöntem şiddet uygulamamayı gerekiyordu, fakat çok sayıda aşırı şiddet görüntüsü çıktı. İkincisi, meydanı daha uzun süre, netice alana kadar yüzbinlerce kişi tarafından işgal etmeleri gerekiyordu, bunu 10-15 günden fazla başaramadılar. Üçüncüsü ve en önemlisi, geniş

halk kitlelerini, toplumun çoğunluğunu arkalarına almaları gerekiyordu, bunu da başaramadılar. Sadece CHP'nin oy kitlesinin bir kaç puan üzerindeki kişileri harekete geçirebildiler. En azından diğer kesimleri karşılarına almamaları gerekiyordu, bunu da başaramadılar. Bu başarısızlığın önemli nedenlerinden biri, Gezi Parkı'nın kitleselleşmesini sağlayan CHP, radikal Alevi ve Ulusalçı grupların, karşıtlarını da harekete geçirmesi oldu. Dindar kitleler ve elitlerinin örneğin 28 Şubat Sürecinden kalan hafızaları henüz tazeydi ve bu hafıza hızla politik bir bilince dönerek Gezi Parkı taraftarlarının karşısına geçti. Bu konuda benim temel tezim şu: Türkiye'de dindarlar radikal sol, CHP ve Ulusalçılardan korkuyor. Bunların iktidarı ele geçirdiklerinde, canlarının, ticaretlerinin, çocuklarının eğitiminin emniyette olmayacağını düşünüyor.

9. Eylemler amacına ulaştı mı? Süreç bitti mi, devamı var mı?

Gezi Parkı süreci ve yarattığı dinamikler devam edecek. Gezi Parkı sürecinin iki önemli unsuru vardı: Birincisi yeni yöntem ve yeni aktörlerle bir planlama vardı. İkincisi, bu sürecin gerçekleşebilmesi için gerçekçi bir ortam ve dinamikler de vardı. Yani sadece sürecin planlanması ve aktörleri üzerine yoğunlaşmak, eksik anlamaya yol açar. Olayların bu boyutlara kadar gelebilmesinin dinamiklerini de anlamalıyız.

Bu yaklaşımı bir model üzerinden anlatmaya çalışayım. Planlayıcı aktörler olmasına rağmen, toplumsal olayın vuku bulup bulmaması, ortamın şartlarına da bağlıdır. Eğer bir toplum stabil ve köklü uyumsuzluk yoksa, planlayıcılar istese de toplumsal bir süreç yaratamazlar. Eğer bir toplumda kırılma ve uyumsuzluk orta düzeyde ise, toplumsal olaylar ancak planlayıcıların etkisiyle ortaya çıkar. Eğer bir toplumda kırılma ve uyumsuzluk şiddetli ise, toplumsal olaylar kendiliğinden de ortaya çıkabilir. Türkiye toplumunda orta düzeyde bir kırılma ve uyumsuzluk vardır. Kırılma; dindarlık-laikçilik, Türk-Kürt, Alevi-Sunni alanlarındadır. Bu gerilimler üzerinden iktidar mücadelesi vardır. Bu alanlara yönelik aktörlerin planlı müdahalesi toplumsal grupları harekete geçirip çatışma çıkarabilme potansiyeline sahiptir. Gezi olaylarının ağaç kesme ve şehircilik üzerine eleştirilerle ilgisi olsa bile, arkasında bu ideolojik ve siyasal güç mücadelesi vardır. Bu güç mücadelesi halen devam etmektedir. Bu iktidar mücadelesi, yeni bir yöntem ve aktörler üzerinden, yeni bir formda yaşanmıştır. Bu yeni form, bir taraf için etkili bir mücadele yöntemi olarak algılanmaktadır. Bu sebeple, bu yeni modelinde yeni olaylar dizisi beklenmelidir.

Buraya kadar, sorduğum soruları cevaplamaya çalıştım. Bu noktadan sonra, süreci birbiriyle ilişkili bir senaryo mantığıyla izah etmeye çalışacağım.

Gezi olaylarına yönelik bütüncül bir senaryo

Bir grup rahatsız bir araya gelirler. Hükümetten, Erdoğan'dan rahatsızlar. Türkiye istedikleri yere gitmiyordur. CHP'den beklentileri yok. Seçim ve parti denemeleri başarısızdır. Arap Baharını gördüler. Otpor ile bağlantı kurulur. (İlk adım Otpor'dan mı gelmiştir? Otpor'a rahatsızlar mı gitmiştir bilemem). Otpor ve Gene Sharp kitabı üzerinden şiddetsiz iktidar devirme eğitimi alınmıştır.

Türkiye'deki ulusal sermayenin büyük aktörlerine de bu olay anlatılmıştır. Onlara bu sürecin Erdoğan'ı devirmenin altın fırsatı olduğunu, bu yöntemin şimdiye kadar olanlardan farklı olduğunu anlatılmıştır. Onlar da bir yatırımcı sezgisiyle, bunun gerçekten de farklı olabileceğini ve sonuç alabileceklerine ikna olmuşlardır. Büyük sermaye sahipleri, gazete ve şirketleri ile olayın bu aşamada aktif aktörlerinden bir taraf olmuşlardır.

Türkiye'de süreci başlatacak kritik olay aranır. Emek Sineması bu işlevi görmez. Çevreciler işgal etmeleri/çadır kurmaları için Gezi Parkı'na davet edilir ve Gezi Parkı denemesi yapılır ve tutar. Polisin yanlış yapması beklenir. Polis sert müdahale ile beklenen altın fırsatı sunar. Hükümet de bu yeni yöntem ve aktörlere alışık değildir. Söylem hataları yaparlar.

Otpor'cular Uluslararası basına haber vermişler ve Türkiye'de Arap Baharı benzeri şeyler olacağını söylemişlerdir. Artık uluslararası basın sürecin hem takipçisi hem de aktördür. Avrupa Birliği ülkeleri, özellikle Almanya ve İngiltere süreci okur ve ulusal çıkarları adına söylemlerle süreci desteklerler. Artık AB de sürecin aktörüdür.

Beyin grup, olayları ilk iki gününe kadar kontrol edebilmiştir. İkinci günden sonra illegal örgütler ve CHP ulusalçıları ve Radikal Alevi grupları meydana gelerek, süreci kendi renklerine döndürmüşlerdir. İlk grup hem onlara minnettardır hem de öfkeli. Minnettardırlar çünkü onlar sayesinde polise karşı koyabilmiş ve kitleselleşmişlerdir. Öfkeli, çünkü Gene Sharp eylem biçiminin dışına çıkmıştır. Sonuçta eylem süreci onların kontrolü dışına çıkmıştır. Eylem uzun süre yönetimsiz kalmış, işler çok dinamik ve çok aktörlü bir hale gelmiştir.

Eylemciler meydanda mizah değeri olan söylem ve görüntüler oluşturmayı başarır. Çünkü mizah ve eğlence, bu yeni eylem tarzının ana stratejilerinden biridir. Gezi

Parkı mekânı, yöntem gereği karnaval yerine çevrilmeye çalışılır.

Erdoğan, hükümetteki birçok aktörün tersine aktif karşı mücadele stratejisi kurar. Sert açıklamalarına devam eder. Mitingler yapar. Kazlıçeşme'ye beklenenin çok ötesinde insan gelir. Geniş kitlelerin Erdoğan'ın yanında olduğu görülmüştür. Erdoğan bu aşamada kontrollü gerilim uygular. Sert söylemlere devam ederken, aynı zamanda görüşme stratejisi de uygular. Hasar görmüş, ama ayakta kalmıştır. Hatta kendisine Türk milliyetçiliğinden yeni destek grupları bulmuştur.

Gezi Parkı eylemcileri meydanı 10-15 günden fazla işgal etmeyi başaramaz. Maksimalist talepler ve engelleyemedikleri şiddet görüntüleriyle sürecin kontrolünü kaybederler. Polis çatışmalı bir süreç sonunda meydanı kontrol eder.

Gezi Parkı üzerinden siyaset ve gündelik hayat iyice kutuplaşır. Türkiye'deki tüm toplumsal dinamikler canlanır. Gezi Parkı'nda olup bitenleri doğru analiz etmek en önemli soru haline gelir. Olayın hem aktörlerini ve kurgusunu anlamak, hem de hangi toplumsal dinamikler üzerinde geliştiğini anlamak önem kazanır. Tüm toplumsal kesimler, kendi bakış açıları ile bu iki sorunun cevabını farklı vermeye başlarlar. Sonuçta, analiz düzeyinde de bölünme ve mücadele oluşur.

Gezi Parkı eylemcileri şimdilerde küçük parklarda ve çeşitli vesilelerle eylemlilik sürecini diri tutmaya çalışıp yeni bir fırsat arayışı içindeler. Yeni denemeler yapmanın yolunu arıyorlar. Yöntemi buldular, devam etmek istiyorlar. Hükümet ise bu süreci Erdoğan ve AK Parti'ye yönelik organize komplo olduğu analizini yapar. Sürecin aktörleriyle hesaplaşma hamleleri yapmaya başlar. Halen bu hesaplaşma hamleleri devam ediyor.

Bu arada, Mısır olayları patlak verir. Gezi Parkı çevresi ile Mısır'ın "ikinci Tahrir" göstericileri arasında benzerlik olduğu imajı oluşmaya başlar. Tahrir'in sol liberal, entelektüel ve aktivistlerinin Mısır'da darbe sürecinin temellerini oluşturduğu yaygın kanaat haline gelir. Mısır'ın sol liberal akademisyen, entelektüel ve aktivistleri, askerlere "iktidarı al, bize ver" der hale gelmişlerdir. Askerler davete icabet eder. "İkinci Tahrir Süreci", askeri darbeye dönüşmüş, yeni askeri diktatör acımasızca katliam yapmaya başlamıştır. Hâlbuki Otpor yöntemi orijinalinde diktatörleri devirmek için planlanmıştı. Fakat Mısır'da demokrasinin yok olmasına ve acımasız bir katliama yol açtı. Bakalım "Gezi Sürecinin İkinci Dönemi" nelere yol açacak? Senaryo devam ediyor. Filmin devamı Ekim'de çekilecek.